

Dag Arnold,

Hier komen de instructies voor het drieteenstrandlopermoment.
(wat een lang woord). (een woord zo lang als een kleine sjaal)

Ik kan er niet bij zijn, bij dit moment
omdat ik in Antwerpen ben

en allerlei moeilijke bus, trein en boot verbindingen het me onmogelijk maken
er op tijd te zijn.

Als ik een drieteenstrandloper zou zijn geweest, had ik het allemaal makkelijk
gehaald.

Alhoewel ik betwijfel of ik dan gevraagd was een tekst te schrijven
over deze calidris alba.

(ik stel me voor dat jij en ik indruk zullen maken als we de Latijnse naam
gebruiken)

Je hoeft geen drieteen *na te doen*.

Tenzij je dat heel graag wil, natuurlijk.

Maar dat lijkt me moeilijk.

Je bent bijvoorbeeld al 800 keer groter dan een drieteen.

Je mag je wat mij betreft best verkleden in een drieteenstrandloper, als je
dat wil,

ik heb gehoord dat acteurs dat graag doen
zich verkleden

maar ik denk dat mensen wel meteen doorhebben dat je geen vogeltje bent.

Daar moet je dan wel op voorbereid zijn.

Toen mij werd gevraagd iets om over de drieteenstrandloper te schrijven
vroeg ik of ik ze dan ook ergens kon *zien*.

Dat ik tenminste *wist* waarover ik iets moest gaan schrijven

maar ze waren al vertrokken, zei de ecooloog aan wie ik het vroeg.

Naar Groenland.

Ik vroeg hem of er niet toevallig één zou zijn achtergebleven. Eentje die er
geen zin meer in had. Geen zin meer om dat hele klote end naar Groenland te
vliegen. Eentje met een burn out ofzo.

Hij hield dat niet voor onmogelijk
en dus gingen we samen zoeken.

Het was een grijze dag toen we gingen, maar misschien was het alleen maar
grijs voor de mensen, de mensen die zich hadden verheugd op iets.

We gingen naar het strand waar jij, waar jullie nu op staan.

Het is zo leeg, zei ik toen we aankwamen

En hij moest lachen toen ik dat zei

Ik had duidelijk iets doms gezegd.

Toen we daar langer waren zag ik steeds meer kleuren in het grijs en dingetjes
in het zand

en ik vermoedde dat dat de reden was dat de ecooloog moest lachen. Hoe langer
je kijkt, hoe meer alles wordt, en dat meer worden houdt niet op.

Ik geloof ook dat dat een beetje de bedoeling is van dit hele seminar.

Dat alles meer wordt.

Er waren heel veel doorzichtige kwallen

(ik schreef per ongeluk eerst 'voorzichtige kwallen', wat opmerkelijk was,
want ze leken *ook* heel voorzichtig).

maar ze waren dus ook doorzichtig en hadden paarse hartjes vanbinnen die samen
een klavertje vier vormden. Het paars leek op de kleur waarin mijn kamer
vroeger geverfd was en ook de hartjes leken op de hartjes die ik vroeger
tekende. Ik weet dat het niet kan, maar ik dacht dat de kwal het van mij had.

Er lagen schelpen open
soms op hun rug, soms op hun buik. Sommige schelpen lieten elkaar niet los,
zoals bejaarde geliefden dat ook niet doen, omdat ze al te lang bij elkaar
zijn.

‘Het mooie aan schelpen,’ zei de ecooloog, ‘is dat ze zo anders zijn dan wij.’
Dat gaf me een wijds gevoel, omdat het me vergelijkbaar maakte met schelpen en
schelpen vergelijkbaar met ons.

Het suggereerde een verwantschap.

We stonden ernaar te kijken
toen ik in een klein poeltje water
een garnaal zag liggen.

Hij bewoog af en toe alsof ie in een te krap bed lag.

‘Wat ligt ie hier nou in z’n eentje te doen?’ vroeg ik.

‘Hij moet wachten tot het vloed wordt,’ zei hij. ‘Hij is hier denk ik per
ongeluk terecht gekomen.’

De garnaal leek het niet heel erg te vinden dat hij hier moest wachten tot het
water hem kwam halen
terwijl de meeste levens van garnalen volgens mij niet veel langer duren dan
zes uur.

Die garnaal, zo groot als een pinda, lag daar te wachten tot het water hem
kwam halen.

Ik dacht aan wachten. Hoe slecht ik daarin ben en hoe graag ik zou willen
kunnen wat die garnaal in dat poeltje kon.

Ik weet niet hoe het drieteenmoment eruit moet zien, Arnold, maar ik denk dat
het mooi zou zijn als we ons allemaal in het niet voelen vallen bij het zien
van iets dat veel en veel kleiner is dan wij. Een garnaal bijvoorbeeld. Of een
drieteen.

Ik ben zelf lange tijd, waarschijnlijk door Flipper en andere films over
dieren, erg hoopvol geweest over vriendschappen die ik met het dierenrijk
zou sluiten. Mijn hoop manifesteerde zich in de flat die ik had gebouwd voor
lieveheersbeestjes, een flat van luciferdoosjes, waar ze geen minuut in hebben
gewoond.

Ik ben één keer eerder op dit strand geweest. Toen ik me zeer alleen voelde.
En juist *daarom* kwam ik naar dit strand. Midsland west leek me een naam voor
een heel verlaten strand.

Er terwijl ik naar die garnaal sta te kijken,

lijkt het

alsof ik

me toen heel erg heb vergist.

Ik kwam hier om te voelen hoe alleen ik was

zoals kinderen het bloed opduwen uit een wondje

zodat ze een beter argument hebben voor hun pijn

ik kwam hier om extra alleen te zijn en zo voelde ik me ook

maar er lagen toen waarschijnlijk ook schelpen op het strand die elkaar niet
loslieten, er moeten drietenen zijn geweest

die veel meer van de wereld weten dan ik

veel meer van verlatenheid weten dan ik

die veel beter snappen waar ze heen moeten

en waarschijnlijk lagen er ook garnalen bij mijn voeten

gewoon te wachten tot het weer vloed zou worden.

Ik had hem maar Edward genoemd, de garnaal. En besloot voorlopig geen garnalen

te eten, omdat de kans aanzienlijk was dat Edward daar dan tussen zou zitten.

...

‘Heb jij je weleens vergist?’ vraag ik de ecooloog. Hij vraagt wat ik bedoel.

Ik weet niet hoe ik moet uitleggen aan hem

dat ik me zo voel ontploffen als ik die garnaal zie, ontploffen van hoe ongelooflijk heerlijk ik me de hele tijd vergis, en ik denk dat dit moment daar ook over zou moeten gaan

over de mooiste vergissingen en de verdrietigste

over dat Flipper uiteindelijk zelfmoord pleegde

over dat Nemo - of zeg maar clownvissen met uitsterven bedreigd zijn

omdat iedereen ze wil hebben

clownvissen

over dat narwallen - dus die walvissen met zo'n hoorn op hun hoofd

die hoorns helemaal niet gebruiken om te vechten

maar om te voelen

dat we ons zo vergissen

althans ik

omdat ik de dingen niet zie zoals ze zijn

maar zoals wij zijn

narwallen gebruiken die hoorns helemaal niet om te vechten

maar om te voelen

‘En jij,’ vraagt hij. ‘Waar heb jij je in vergist.’

In alles denk ik.

In dat ik niet alleen ben, zeg ik.

Hij zegt niks. Hij knikt en kijkt in de verte.

Ze zijn er niet. De drietenen. Ze zijn nu op Groenland en proberen elkaar te vinden.

En ik vraag hem hoe ze dat doen. Hoe ze elkaar vinden en verliefd worden.

Hij lacht. ‘Het verbaast me niks dat je dan uitgerekend dat wil weten. En dat weten we niet.

Het is moeilijk om daar zicht op te krijgen. Ze broeden zo afgelegen, we kunnen daar nauwelijks bij.’

Hij leek zich te willen excuseren dat hij daar geen antwoord op had, maar ik was blij

zo blij

dat ze dat niet wisten.

De zon kwam door de wolken en scheen op het water, in het water door de voorzichtige kwalen heen op de planten die zich aan de bodem vastgrijpen.

Hoe word *jij* verliefd, vroeg ik.

Hij lachte.

Gewoon, zei hij.

Ik stelde me voor dat als drietenen zouden kunnen praten

en iemand stelde de vraag hoe ze dat in godsnaam doen

naar Groenland vliegen, dat ze dan hetzelfde zouden zeggen.

Gewoon.

We lopen langs het strand, waar nog sporen staan van om elkaar heen draaiende honden.

‘Ik weet het niet,’ zegt hij. ‘Als ik verliefd word, lijkt het alsof ik de persoon herken. Ook al heb ik haar nog nooit eerder gezien. Alsof ze oplicht uit een massa, alsof ze een herinnering is. En ik heb geen idee waar die herkenning over gaat, maar er gebeurt iets als ik haar dan zie. Iets met mijn bloed.’

We kijken uit over het water. Over de hele kustlijn ligt een dik pak schuim, wat, zo vertelde hij net, geproduceerd wordt door algen.

Hij stelt zijn telescoop op.

‘Wil je de overkant zien?’ vraag ik.

‘Nee,’ zegt hij. ‘Zee eenden.’

‘Ze zitten hier honderd meter vandaan, maar niemand ziet ze ooit, terwijl ze er toch constant zijn,’ zegt hij.

Ik herinnerde me een gesprek met iemand in Madagaskar.

Die zei ooit precies hetzelfde

hij had geen telescoop

maar hij zei ook

dat ze hier honderd meter vandaan zitten

niemand ze ooit ziet

terwijl ze er constant zijn

hij had het over de voorouders

in plaats van de zee eenden.

Ik vroeg hem waarom ze mij hadden gevraagd om iets te schrijven. Jullie weten toch veel beter wat je ziet. Jullie hebben al die vogels vastgehad en een ringetje om gedaan, alsof jullie je verloofden, jullie hebben ze zelfs opengemaakt als ze schimmel hadden en hun hart gezien. Jullie hebben op ze gewacht, uren naar ze gekeken in de hoop dat geheimen zich zouden openbaren.

‘Nou ja,’ zei hij, ‘ik hoop gewoon dat jij woorden vindt voor het verhaal.’

‘En wat is dan het verhaal?’ Vroeg ik.

Ik zei niet dat ik het opmerkelijk vond dat het verhaal er al was, maar dat er nog geen woorden voor waren.

‘Nou ja, zei hij blozend ‘het verhaal over...hoe die vogels overal.. hoe ze zeg maar...nou ja ...hoe mooi alles is.’

Hij wees in de verte, terwijl hij door zijn telescoop keek. ‘Kijk, daar heb je ze.’

Ik zag ze dobberen

en stelde me voor dat dat mijn voorouders waren

die zee eenden.

Toen ik vertelde dat ik weleens op dit strand was geweest, begreep de ecooloog niet dat ik er dan toch nog naar toe wilde om drietenen te zien. Dan had ik ze toch allang gezien.

Ik schudde mijn hoofd.

Ik kon het me niet herinneren.

Ik let nooit echt op als ik buiten ben. (Als jij wel oplet als je buiten bent, Arnold, dan mag je je nu openlijk van mijn tekst, of de ik in mijn tekst distantiëren.)

Ik (Rebekka) let nooit op. (Ik Arnold let altijd heel goed op). Ik zei dat ik de natuur de goede omstandigheid vind om na te denken, in plaats van te kijken. En ter mijner verdediging zei ik dat ik het idee heb dat veel mensen om mij heen dat hebben. Dat veel mensen de stad ontvluchten om alles ergens buiten op een rijtje te zetten. Dat alle mensen uit de stad hier komen uitwaaien en dan denken aan alle dingen die ze fout hebben gedaan, waardoor niemand ziet hoe er kleine grijs witte bolletjes heen en weer rennen langs de kustlijn. Onophoudelijk.

Ik ook niet.

Ik moest een opdracht krijgen om de drieteenstrandloper te zien en vervolgens heb ik een youtube filmpje gekeken, heb ik de hele dag youtube filmpjes gekeken, omdat de drietenen niet op mij hadden gewacht met naar Groenland vliegen. (De stipte motherfuckers).

En hoe vaker ik het filmpje zag, hoe wonderlijker ik het vond dat ik ze nog nooit echt had geregistreerd.

Ze rennen zo snel dat je met een camera hun poten bijna niet meer kunt registreren. Het is net alsof iemand ze heeft opgewonden, net als met een speelgoedautootje. Zo snel trippelen ze.

Het lijkt alsof drietenen een kruising zijn tussen goudzoekers en hele kleine schaatsers, zo voorover gebogen bewegen ze, met hun handen vleugels op hun rug.
Ze zijn alleen en samen. Net als mensen.
Ze zijn dik ingepakt, ook al zijn ze klein. Hun dons lijkt groter dan zichzelf.
Ze hebben een bolletje veren rond zich, waar hun hoofd net als het hoofd van een detective glurend boven de kraag uitsteekt.
Alsof ze zich liever in veren dan in buitenlucht begeven.
Het is niet duidelijk of ze bang zijn voor water of er juist van houden.
Het lijkt alsof ze allemaal besloten hebben te gaan zwemmen, koppie onder te gaan, maar zich dan collectief terugtrekken, als ze een poot in het water hebben gestoken.
En na uren allerlei filmpjes te hebben bekeken, of eigenlijk 1 filmpje van vijf minuten ongeveer negenhonderd keer te hebben bekeken weet ik steeds minder goed hoe je een drieteen kunt spelen, Arnold.
Maar misschien is dat sowieso een slecht idee. Ik denk niet dat we dat zouden halen.
Er bestaan trouwens ook helemaal geen kostuums van drieteenstrandlopers. Je kan je helemaal niet verkleden in een drieteen, zelfs als je dat zou willen.
Toen ik even op de website ging kijken van kostuum verhuurders zag ik dat er alleen pakken bestaan van Tweety - een getekende kanarie. Daardoor vermoedde ik dat er nog nooit iemand ter wereld is geweest die verkleed was als drieteenstrandloper, wat me een droevig gevoel gaf (belachelijk he)
maar ik geloof niet dat het de drieteen iets zou kunnen schelen.

De ecooloog vertelde dat de man die drietenen onderzoekt ze heel lang probeerde bij te houden met boten, vliegtuigen, bussen, auto's, treinen.
Hij had zoveel moeite om ze bij te houden, hij organiseerde zoveel expedities, rende zo lang hijgend achter ze aan, dat hij geen letter op papier kreeg.
Dat vond ik een mooie gedachte. Dat die drietenen in onze handen passen, maar dat we ze niet kunnen bijhouden.
Die onderzoeker had duizenden kilometers te voet afgelegd in Groenland om eieren te tellen.
Ik moest huilen toen ik dat hoorde.

Hij had ontdekt -
althans -hij had het niet ontdekt zei de ecooloog
En vervolgens vertelde wat hij dan wel had ontdekt
Maar dat ben ik vergeten
Het was een deeltje van een deeltje
te klein om te onthouden
Laat ik maar zeggen dat die onderzoeker had ontdekt
Dat vogels een soort klier hebben waar vet in zit
en dat vet halen ze er met hun snavel uit
en daar smeren ze hun veren mee in
zodat ze goed waterdicht blijven
'En dat doen ze heel zorgvuldig. Zodra je weet dat ze dat doen, zie je ze het de hele tijd doen' zei hij.
Ik vroeg me af wat wij de hele dag zo zorgvuldig doen dat het ons in leven houdt. Iets dat we niet nalaten constant te doen.

Ik vroeg het aan de ecooloog en hij zei toen: onze oogballen nathouden.
Ik dacht eerder aan een metafoor, een iets poëtischere vergelijking, maar ik moest wel toegeven dat we de hele dag door onze oogballen nathouden.

Wanneer we de sneldienst terug naar het vaste land nemen en naar buiten kijken zien we ze vliegen.
drietenen.

Een stuk of acht drietenen. Ik had ze zelf nooit gezien, ik had ze nooit kunnen onderscheiden van de grijze lucht, maar nadat de ecooloog ze heeft aangewezen zie ik ze vliegen en vliegen ze sneller dan de sneldienst.
'Vind je het nou niet leuk dat je iets van die drietenen weet?'

Ik knik, terwijl ik denk

maar ik weet helemaal niks van drietenen!

Wat ben ik nou over drietenen te weten gekomen, behalve dat ze inderdaad 3 tenen hebben

aan elke poot dus

(en niet 1,5 aan elke poot)

en dat je je niet in een drieteen kunt verkleden.

Ik ben geloof ik alleen maar iets over ecologen te weten gekomen, die graag iets willen weten van drietenen. Ik ben te weten gekomen hoe onderzoekers ze achterna rennen, dolgelukkig zijn dat ze eindelijk weten dat ze naar Groenland gaan.

Ik kwam te weten hoe mensen uren in zee hebben gestaan, kijkend naar de kust, omdat drietenen dan denken dat je waarschijnlijk 'een soort grote zeehond bent' waar ze helemaal niet bang voor zijn, en je rustig al die ringen kunt lezen.

Dat we de liefde niet begrijpen

dat ecologen de liefde niet begrijpen

dat we het allerbelangrijkste niet begrijpen

namelijk dat we niet *weten* hoe vogels weten wat ze weten

Dat drietenen iets achterna lijken te vliegen

maar we weten niet wat

En onderzoekers vliegen weer achter drietenen aan

En wij dan weer achter de onderzoekers aan

En misschien kwam ik in die zin wel iets van drietenen te weten

Althans iets van ons

dat ook geldt voor drietenen

Namelijk dat we constant iets achterna rennen

En niet precies weten wat

Iets dat - net als wanneer we verliefd worden

Een contaminatie lijkt tussen een visioen en een herinnering

'Kijk, daar heb je ze weer,' roept de ecooloog.

Het lijkt alsof iemand ze heeft afgevuurd, zo snel gaan ze.

Ze gaan misschien inderdaad wel even snel als bloed gaat

wanneer we iemand in een massa mensen herkennen.

Als we aan land zijn nemen we afscheid.

En na een stilte zegt hij: 'Misschien heb ik me eigenlijk wel het meest vergist in schelpen.'

'Ik dacht vroeger dat schelpen geen dieren waren, maar het zijn hele complexe, geavanceerde dieren.'

Ik lach. Ik denk aan de, onder de zeewier zittende

elkaar niet loslatende schelpen die ik zag.

'Het compliceert de zaak zo, als je dat eenmaal door hebt. Als je op het wad staat en je hoort getik, dan weet je dat het schelpen zijn die zich sluiten.

Of zich meer ingraven, omdat ze trillingen voelen en dat betekent dat ze in

gevaar zijn.'

Ik heb dat getik nooit gehoord, maar vanaf nu kan dat niet anders meer.

'Denk je dat Edward nu weer in zee ligt?' vroeg ik de ecooloog.

Hij keek op zijn horloge.

'Ja,' zei hij. 'Alhoewel ik eigenlijk denk dat hij voor die tijd al is opgegeten.'

'En hoogstwaarschijnlijk door een van die drietenen die we zagen vliegen.'

'O ja,' zei ik teleurgesteld.

Ik realiseerde me dat het verhaal over hoe mooi alles is, ook verdrietig moet zijn. Het verhaal over voorzichtige kwallen op het strand en hoe de wereldkaarten die ik zag van de vluchtroutes van drietenen een rode draad over de hele wereld hadden gespannen. Er waren zoveel draden, dat ik de continenten niet meer kon herkennen.

Over hoeveel wereld er hier samenkomt en je je toch nog alleen kunt voelen.

Excuses voor de omweg die ik heb gemaakt, Arnold.

Ik ging je instructies geven voor het drieteenstrandloper moment.

En nu heb ik een enorme omweg gemaakt.

Het schijnt overigens dat vogels dat ook doen. Die vliegen veel langer dan nodig. Ze maken omwegen die wij niet snappen, om vervolgens uit te komen bij het begin. En het begin is Groenland, waar ze geboren zijn en ze alleen nog maar dons hadden die niet waterdicht was. En niemand hen leerde hoe je waterdicht moet blijven. Niemand leerde hen hoe je de weg moet vinden.

Dus misschien moet ik je helemaal geen instructies geven.

Moet je alleen maar weten dat met het lezen van deze tekst

En het luisteren ernaar

Ook wij iets achterna proberen te lopen en niet weten wat

Je moet weten dat er nu eieren op de Toendra worden gelegd

met een schutkleur

eieren die iemand tegen de wind in probeert te tellen

en hoe ik door zijn verhaal

zo nieuwsgierig ben naar wat daar zo mooi aan is

dat ik zal wachten

tot die eieren hier aan onze voeten zullen rennen

als onverstoorbare vogels.

En dat we elkaar dus veroorzaken.

Hoe wij straks weer uitvliegen en elkaar nooit meer zullen zien

Hoe kwallen niet van mij geleerd hebben om hartjes in zichzelf te breien

maar we ergens allemaal iets van elkaar hebben

Maar dat hoeft je eigenlijk niet eens te weten.

misschien hoeft je alleen maar te weten

dat drietenen

beter weten waar ze heen moeten dan wij

dat hun weten van de wereld

genuanceerder is dan dat van ons.

Dat al die kilometers die ze vliegen

Dat dat nog maar het begin is

van alles

Misschien hoeft je zelfs dat niet te weten

misschien zie jij dat vanzelf

of voel jij dat vanzelf

maar ik had een wereldkaart en begrip van afstanden

en garnalen, schelpen en drietenen nodig

om te weten

ik niet naar dit strand moet komen om weg van de wereld te zijn

want de wereld is hier
ik had dat allemaal nodig om herinnerd te worden aan het feit
we
nooit
maar dan ook nooit
ook maar een beetje
alleen zijn.

Liefs, Rebekka.

Ps.
Ik liet deze tekst aan de ecooloog lezen, die zei dat hij zich niet kon
voorstellen dat hij gezegd zou hebben dat hij zich vergist had in schelpen.
Hij vermoedde dat hij *schelpdieren* had gezegd. Schelpen zijn gewoon schelpen.
Ook schaamde hij zich voor zijn opkomst in dit verhaal en was hij bang dat ik
niet onder de indruk genoeg was van drietenen.
Hij zei na het einde dat je natuurlijk alsnog wel eenzaam kunt zijn, ook al
ben je niet alleen.
En dat is ook zo. Je kunt altijd eenzaam zijn.

